

har tilladt sig at sigte mig for, ligget ganske udenfor min Tanke. Det, der laa indenfor min Tanke, var dette, om ikke det kunde være rimeligt, hvis det maatte vise sig nyttigt og gavnligt at gaa den Vej, at Staten kunde træde til her paa samme Maade, som den er traadt til baade overfor Fiskeri og Husmandsbævgelsen ved at hjælpe Fiskerne til disse større Skibe og dette bedre Materiel. Og saa kan jeg jo ikke nægte, at hvis man skulde komme ind paa dette Fiskeri, vilde det medføre, at Fiskerne — som jeg udtalte — ikke kan komme tilbage til deres Hjem hver Aften. Jeg hørte nu ikke Tonefaldet i det ærede Medlems Udtalelse, og det gør jo saa meget; men jeg har forstaaet paa det ærede Medlem, at han har følt sig særlig krænket over denne Udtalelse fra min Side. Jeg maa dog sige til det ærede Medlem, at jeg tror ikke, de danske Fiskere er saa kvindagtige, at de skulde føle sig fornærmet end sine forhaanet over, at man tillader sig den Bemarkning at sige: Hvis I vil ind paa dette større Fiskeri, saa maa I være klare over, at det fordrer et væsentligt strengere Liv, og at det blandt andet vil kræve, at I i lange Tider ikke kan komme til jeres Hjem om Aftenen. Jeg tror nok, at det skal være muligt at forklare danske Fiskere, at der ikke ligger nogen Fornærmelse heri. Men dertil kommer, at jeg ingenlunde har fremsat dette som mit Program i denne Sag. Jeg har kun sagt: Er det ikke et Spørgsmaal, det er værd at undersøge? Det forekommer mig i øvrigt mærkeligt, at saa mange Talere, som har haft Ordet, og som har et dybt Kendskab til Vestkystfiskeriet, ikke har været inde paa denne Tanke med et Ord.

Saa skal jeg til Slut vende mig til mit eget Lovforslag og sige, at den Maade, hvorpaa man fra de private Forslagsstilleres Side har stillet sig til dette Lovforslag, er meget oplysende for deres Hensigter. Man er fuld af Skepsis overfor Holdbarheden og Nytten af de foreslaaede Moler og støtter bl. a. Tvivlen paa dette Lovforslags Motiver. Det er imidlertid ikke min Hensigt at forlade den efter min Mening forsvarlige Stilling, som jeg har indtaget netop ved Motivernes Affattelse. De Forhold, som vi her arbejder med, er saa vanskelige, at der ikke er nogen Grund til at tilsøre det. Jeg finder det derfor meget rimeligt, at det ærede Medlem fra Kerteminde (Eduard Larsen) ønsker yderligere Oplysninger, og disse Oplysninger skal jeg ogsaa saa vidt

muligt fremskaffe til Brug for Udvalget. Det er jo navnlig Oplysninger om, hvor meget det vil koste at vedligeholde disse Moler. Vandbygningsvæsenets sagkyndige nærer for øvrigt slet ingen Tvivl om, at Molerne kan anlægges, og at de kan bevares. En Dør skal jo helst være enten aaben eller lukket, og det samme bør gælde om Thyborøn Kanalen. Forholdene er nu meget uheldige, og jeg vilde finde det rimeligt, om man ofrede et saadant Beløb, som her foreslaas, paa at naa til bedre Forhold. Men medens man altsaa ikke nærer nogen Tvivl om, at Molerne baade kan anlægges og staa, er det ikke aldeles sikkert, at de foreslaaede Foranstaltninger vil gøre den fulde Nytte, som man venter og haaber af dem. Man kan sige, at det er overvejende sandsynligt, men man kan ikke paatage sig nogen bestemt Garanti, og de Fordele, som det paa den anden Side dog er sandsynligt, man vil opnaa, er saa store, at det Offer, der her er Tale om at bringe, ikke synes mig at være for stort. Jeg maa derfor gentage, at jeg beklager meget, at man fra de private Forslagsstilleres Side har anvendt saa uhyre Anstrengelser paa at skabe Mistillid mod dette Lovforslag. Jeg har ikke det fjerneste imod, at man i Udvalget anstiller indgaaende Undersøgelser angaaende disse Moleanlæg, og jeg skal villig bøje mig for det Resultat, man gennem disse Undersøgelser maatte komme til. Men jeg har meget imod, at man fra Forslagsstillernes Side saa bestemt, som det gøres, holder paa, at denne Sag, ikke blot Molen, men ogsaa Fiskerihavnen i Thyborøn, skal vente, indtil vi faar det hele paa en Gang. Jeg tror, det er et meget uklogt Standpunkt og ogsaa et uoverkommeligt Standpunkt. Jeg tvivler meget om, at man i det hele vil naa til den Erkendelse, at et saa betydeligt Spørgsmaal bør tages op til Løsning og Vedtagelse paa en Gang. Det forekommer mig langt mere naturligt, at man, efterhaanden som man synes, der er Raad dertil og Trangen vokser, foretager de Anlæg, der enkeltvis paa det givne Tidspunkt kan opnaas Enighed om her. At forlange saa betydelige Anlæg, som Forslagsstillerne har gjort, og underbygge Forlangendet saa daarligt, som — det maa jeg ogsaa gentage — de har gjort, tror jeg ikke fører nogen Steder hen.

Kierkegaard: I det Foredrag, hvormed jeg indledede Forhandlingerne om Vestkysthavnesagen, søgte jeg, saa vidt mine Evner